

Strony

Strona skarżąca: Molinos Río de la Plata SA (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i R. Luff, lawyer)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315, s. 2) w zakresie w jakim dotyczy skarżącej; oraz
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych stwierdzając, że doszło do zniekształcenia cen nasion soi i oleju sojowego uzasadniającego zastosowanie art. 2. ust 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, iż art. 2. ust 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, w rozumieniu przyjętym przez instytucje w niniejszej sprawie, nie może być zastosowany do przywozu z państwa członkowskiego WTO, ponieważ jest niezgodny z Porozumieniem antydumpingowym WTO.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, iż ocena szkody nie uwzględnia czynników przerywających związek przyczynowy pomiędzy zarzucaną szkodą i rzekomym przywozem po cenach dumpingowych z naruszeniem art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – Oleaginosa Moreno Hermanos przeciwko Radzie

(Sprawa T-113/14)

(2014/C 112/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oleaginosa Moreno Hermanos SACIFI y A (Bahia Blanca, Argentyna) (przedstawiciele: J. F. Bellis i R. Luff, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315, s. 2) w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dopuszczenia się przez instytucje oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego poprzez stwierdzenie, że miało miejsce zakłócanie cen nasion soi i oleju sojowego uzasadniające zastosowanie art. 2 ust. 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że art. 2 ust. 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, tak jak został zinterpretowany przez instytucje w niniejszej sprawie, nie może mieć zastosowania do przywozów z państwa będącego członkiem WTO, ponieważ jest to niezgodne z Porozumieniem antydumpingowym WTO.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że ocena szkody nie uwzględnia czynników, które przerywają związek przyczynowy między podnoszoną szkodą a przywozami uważanymi za dumpingowe z naruszeniem art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51)

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – Vicentin przeciwko Radzie

(Sprawa T-114/14)

(2014/C 112/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vicentin SAIC (Avellaneda, Argentyna) (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis i R. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013 L 315, s. 2) w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez instytucje oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych poprzez stwierdzenie, że doszło do zniekształcenia cen soi i oleju sojowego, uzasadniającego zastosowanie art. 2 ust. 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca podnosi, że art. 2 ust. 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, w znaczeniu nadanym mu przez instytucje w niniejszej sprawie, nie może być stosowany do przywozu z państwa będącego członkiem WTO, ponieważ takie stosowanie jest niezgodne z porozumieniem antydumpingowym WTO.